

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

ĐÊM TRĂNG TRÒN PHÁT SINH ÁN MẠNG

Lỗ Thiếu Hoa cười nói :

-Tuy tại hạ ăn cơm ở chốn công môn, nhưng đối với Xà Vương lão nhân gia vẫn một lòng ngưỡng mộ, chỉ cần công việc trôi chảy là tại hạ hết sức cấp phương tiện cho các vị huynh đệ dưới trướng lão nhân gia.

Sự thật hẳn cũng hiểu muốn giữ cho địa phương này được thái bình thì hay hơn hết là đừng gây sự với bọn thủ hạ của Xà Vương.

Hắn nói tiếp :

-Sáng sớm hôm nay, ba ngàn huynh đệ thủ hạ của Xà Vương toàn bộ xuất động, tại hạ chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì lớn lao, cũng chẳng thể nhắm mắt buông trôi. Vì thế tại hạ cũng phái người đi nghe ngóng khắp nơi.

Dương thành là một nơi quan trọng bậc nhất ở Lĩnh Nam, chỗ nào cũng lẫn lộn người lục lâm và dân lành. Kẻ nào muốn làm được đầu mục thường phải chơi lối hai mang.

Lỗ Thiếu Hoa lại nói :

-Khi tại hạ biết ra vụ mất tích của Tiết cô nương, liền lập tức cho người truy tìm tông tích.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới biết khi này Lục Quảng không muốn tiến vào là vì tổng bộ đầu tại Dương thành có ở trong đó, dĩ nhiên bọn chúng muốn lánh mặt.

Kim Cửu Linh nói :

-Quần áo của Tiết cô nương còn lại mà người không thấy đâu thì chỉ còn một cách giải thích...

Lục Tiểu Phụng ngồi nghe, ruột rối như mớ bòng bong. Chàng cũng tin phần nào về lời phán đoán của Kim Cửu Linh.

Lại nghe Kim Cửu Linh nói tiếp :

-Người bắt Tiết Băng biết mình đã bị bại lộ hành tung liền lập tức đưa cô đi, nhưng hẳn e ngại cô mặc đồ trắng như đập vào mắt người, nên hẳn phải thay đổi y phục cho cô.

Rồi hắn đặt ra câu hỏi :

-Trong này có y phục để cô thay đổi không ?

Lỗ Thiếu Hoa mở tủ áo trong góc nhà thấy có bảy bộ. Y phục nam nhân có, nữ nhân cũng có, lại đủ quần áo cho người già người trẻ.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

-Nơi đây có một cái giường, tức là chỉ một người trú, nhưng quần áo lại năm bảy thứ khác nhau. Cái đó chứng tỏ một điều...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời :

-Chúng tỏ một điều là người này chỉ là một nhân vật nhưng giả làm nhiều nhân vật khác nhau.

Rồi chàng hỏi tiếp :

-Các hạ có thấy một đôi giày...

Kim Cửu Linh không chờ chàng nói hết câu đã hỏi :

-Giày đỏ phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng rồi. Giày đỏ bằng đoạn hồng có thêu hoa, như một vị tân nương tử thường dùng.

Kim Cửu Linh nói :

-Do những hình tích mà chúng ta nhận xét thì người hậu sinh diêm dúa đến mướn phòng đúng là một nữ nhân cải dạng nam trang.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Kim Cửu Linh lại nói :

-Nơi đây chỗ nào cũng đầy tro bụi, hiển nhiên lâu ngày không có người qua lại. Cả những đồ vật dụng thường ngày cũng chẳng có gì mà lại có tấm gương.

Hắn muốn nói đàn bà thích soi gương.

Nhưng Lục Tiểu Phụng xen vào :

-Nam nhân cũng có người thích soi gương, vả lại muốn thay đổi hình dạng thì không có gương không xong.

Kim Cửu Linh đến gần cái bàn ở trước cửa sổ cầm tấm gương lên nói :

-Trên mặt gương còn in vết ngón tay vì có mồ hôi chứng tỏ là mới lưu lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Có phải vết ngón tay đàn bà không ?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

-Nhưng không phải vết ngón tay Tiết Băng vì cô đã bị cầm tù ở trong này. Dù chân tay không bị cột thì người ta cũng điếm huyệt.

Trên giường chần nệm bừa bãi dường như có người mới ngủ dậy.

Kim Cửu Linh nói :

-Nếu tại hạ đoán không lầm thì rất có thể mụ đã nằm trên giường này.

Lỗ Thiếu Hoa xen vào :

-Người anh em của Xà Vương nghe trong nhà có tiếng rên la nên đoán là Tiết cô nương đã bị thương.

Kim Cửu Linh trợn mắt lên nhìn gã. Hiển nhiên hẳn không muốn Lục Tiểu Phụng biết điểm này khiến lòng chàng thêm xao xuyến khó chịu.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Thực ra dù y chẳng nói tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này.

Kim Cửu Linh nói ngay :

-Nhưng trong nhà không có một giọt máu nào đủ chứng tỏ Tiết cô nương dù bị thương cũng không đến nỗi nặng lắm.

Đây chỉ là lời nói để an ủi chàng. Nếu Tiết Băng bị nội thương thì dù thương thế nặng tới đâu cũng không để huyết tích lại.

Có điều Lục Tiểu Phụng lại muốn nghe lời giải thích này, vì hiện giờ thực sự chàng cần được người khác an ủi.

Kim Cửu Linh lại nói :

-Người ấy lúc đưa Tiết Băng chạy đi tỏ ra rất lặt đặt nên còn lưu dấu vết lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Mụ đi vào lúc nào ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Vào lúc trời chưa tối.

Lúc đó Lục Tiểu Phụng đang trên đường chuẩn bị đến Tây Viên phó ước và trước khi bà già bán mứt xuất hiện.

Rất có thể mụ đưa Tiết Băng đi rồi lập tức đến Tây Viên.

Mụ lại có thể là người mượn căn phòng này.

Kim Cửu Linh nói :

-Căn phòng này đã được mượn trước đây hai tháng vào ngày mười một tháng năm.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi :

-Mười một tháng năm ư ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Vụ mất trộm ở Vương phủ nhằm ngày mười một tháng sáu. Vậy mụ đến thuê phòng trước một tháng rồi xảy ra vụ trộm.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Và ba ngày trước sinh nhật của Giang Trọng Uy.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Vụ này có liên quan gì đến ngày sinh nhật của Giang Trọng Uy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Giang Khinh Hà đã đến chúc thọ Giang Trọng Uy vào ngày sinh nhật.

Kim Cửu Linh mục quang lấp loáng nói :

-Cũng ngày hôm ấy thị đem chìa khoá hầm rượu làm mô hình.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Muốn cho người ta khởi nghi ngờ thị có dính líu vào vụ trộm, nên sau hơn hai chục ngày bọn chúng mới động thủ.

Kim Cửu Linh nói :

-Trước khi xảy ra vụ đạo án, dĩ nhiên họ phải trù liệu kế hoạch rất kín đáo, đồng thời tìm cách hiểu rõ hoàn cảnh trong Vương phủ để đến khi động thủ khởi xảy ra sự sơ sót.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Bình thời dĩ nhiên mục không thể xuất hiện bằng hình trang của một đại hán râu quai nón. Vậy thì tối hôm đó nhất định mục phải tìm nơi bí mật để cải trang.

Kim Cửu Linh đáp :

-Chỗ này chính là nơi thích hợp cho vụ đó.

Lục Tiểu Phụng nói theo :

-Vì nơi đây ở giữa một thị trấn náo nhiệt không làm cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Kim Cửu Linh thở dài nói :

-Xem chừng mục này quả là tay khôn ngoan nắm được nhược điểm và tâm lý của mọi người.

Lỗ Thiểu Hoa từ nãy giờ lắng lắng ngồi nghe, bây giờ không nhịn được cất tiếng hỏi :

-Chẳng lẽ người đến mượn phòng này chính là tên đại đạo thủ hoa kia ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hiện giờ tuy chúng ta chưa hoàn toàn xác định được, nhưng ít ra mười phần cũng nắm được sáu bảy.

Kim Cửu Linh nói :

-Chẳng phải chỉ sáu bảy phần mười mà tại hạ dám nói chúng ta nắm chắc đến chín phần mười.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao Kim lão lại khẳng định như vậy ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Vì Kim mỗ đã nắm được cái này.

Y lấy trong túi ra một cái bao nhỏ bằng đoạn màu hồng, nói tiếp :

-Cái này Kim mỗ tìm thấy trong tủ áo. Công tử thử coi xem bên trong đựng những gì ?

Trong bao hiển nhiên có một cái hộp đựng kim thêu hoa.

Lỗ Thiểu Hoa đến tiệm bánh ở đầu hẻm mua một ít bánh mặt trăng mới ra lò. Hiện nay tuy còn cách tết Trung Thu vừa một tháng, nhưng bánh mặt trăng đã có bán rồi.

Lục Tiểu Phụng gắng gượng ăn chiếc nữa. Đường phố này rất tấp nập, mấy người vừa đi vừa ăn.

Tên đại đạo thêu hoa dĩ nhiên không trở lại căn phòng này nữa, mà mọi người cũng chẳng ở lại làm chi ?

Kim Cửu Linh nói :

-Những mũi kim thêu đều đánh bằng thép nguyên chất khác với kim thông thường.

Hắn lại hỏi :

-Trên mũi kim có tôi chất độc không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không có.

Kim Cửu Linh lại hỏi :

-Mụ để những người này còn sống là muốn cố ý chứng minh mụ chẳng phải là nữ nhân, mà là một đại hán râu quai nón biết thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vả mụ chẳng cần giết họ làm chi.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Công tử có nghĩ rằng hoặc giả mụ chính là Giang Khinh Hà không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không phải đâu. Hoàn toàn không phải là Giang Khinh Hà...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

-Giang Khinh Hà võ công tuy không đến nỗi kém cõi, nhưng so với mụ hãy còn thua xa.

Chàng lại nói tiếp :

-Giang Khinh Hà chỉ có nhiệm vụ duy nhất là vào Vương phủ thám thính tình hình hư thực và lấy mô hình chìa khoá mà thôi.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Công tử nhận thấy Giang Khinh Hà là thuộc hạ của mục ấy hay sao ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Kim Cửu Linh nói :

-Giang Khinh Hà cũng là người có danh trên giang hồ mà thị lại rất kiêu ngạo thì sao lại cam tâm để mục kèm chế ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Vì bất cứ môn gì Giang Khinh Hà cũng còn thua mục. Trong đời tại hạ chưa từng thấy nữ nhân nào võ công cao thâm và thủ đoạn xảo hoạt đến thế.

Kim Cửu Linh động dung hỏi :

-Công tử đã gặp mục rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Chẳng những đã gặp mà còn suýt chết về tay mục.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Sao công tử lại gặp được mục ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nguyên tại hạ định thay một người đến Tây Viên phó ước.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Phó ước ư ? Cuộc ước hội với mục đích gì ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Đúng là một cuộc phó ước liều mạng.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Ông bạn của công tử ước hẹn với ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Công Tôn Đại Nương, tức Công Tôn Lan.

Kim Cửu Linh chau mày nói :

-Dường như Kim mỗ chưa từng nghe thấy danh tự này bao giờ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì mục không phải là nhân vật nổi danh, đồng thời mục chưa từng xưng danh với ai.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Mục là hạng người nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không hiểu.

Kim Cửu Linh càng lấy làm kỳ hỏi :

-Công tử đã gặp mục mà không biết mục là hạng người nào là nghĩa lý gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ thấy mục là một bà già bán mứt hạt dẻ và đã mua hai cân. Nếu tại hạ chỉ ăn vào một hạt thì bây giờ các vị không còn thấy tại hạ nữa.

Kim Cửu Linh bỗng thất thanh la lên :

-Mục là Hùng Mỗ Mỗ bán mứt hạt dẻ.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi lại :

-Mục làm sao ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Trước đây hai năm thường trên đường có người chết không hiểu vì nguyên cố gì, họ đều bị độc tử, bên xác chết hãy còn những viên mứt hạt dẻ vớt tung ra đó.

Lỗ Thiếu Hoa cũng biết vụ này liền nói :

-Diễn biến xảy ra đều vào đêm trăng tròn.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Đêm nay cũng là đêm trăng tròn.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

-Tại hạ cũng đi làm án mấy vụ đó, mà chưa điều tra được chút manh mối gì. Người chết chẳng phải vì kẻ thù sát hại, cũng chẳng phải chuyện cướp của giết người.

Kim Cửu Linh nói :

-Vì những người bị chết toàn là vô danh tiểu tốt, nên những vụ này không đồn đại trên chốn giang hồ, chỉ những nhân viên làm án ở công môn mới biết mà thôi.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

-Hai năm trước có vị tiêu sư Trương Phóng mới ra đời cũng chết trong trường hợp này. Lúc lâm tử y còn nói hai câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hai câu gì ?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

-Câu thứ nhất là : “Hùng Mỗ Mỗ bán mứt hạt dẻ”. Tại hạ hỏi Hùng Mỗ Mỗ là ai, tại sao mục lại giết y, thì y nói một câu nữa : “Vì mỗi đêm trăng tròn mục lại thích giết người.”.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói :

-Thế ra mục chẳng những là Nữ Đờ Hộ, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc Nương Tử mà còn là Hùng Mỗ Mỗ.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Công tử nghĩ tên đại đạo thù hoa là mục ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nguyên tại hạ không nghĩ tới điểm này, nhưng mấy việc hợp lại với nhau, thì có thể chứng minh mục là tên đại đạo thù hoa.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Mấy việc gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ đuổi đến tiệm bánh Mạch Ký trên đường phố liền bị lẫn mất. Bây giờ tại hạ mới biết tại sao mục lại chạy về phía đó. Vì mục ở khu này nên mục thông thuộc địa thế.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Tuy mục hoá trang làm bà già mà chân vẫn đi đôi giày đỏ, giày bằng đoạn màu hồng tươi, trên mũi giày thù con cú mèo.

Kim Cửu Linh thở phào một cái nói :

-Bất luận trong trường hợp nào thì hiện giờ kể như chúng ta đã biết tên đại đạo thù hoa là ai rồi.

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

-Đáng tiếc chúng ta không tìm thấy mục mà lại chẳng có đường dây nào để kiểm cho ra.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nói :

-Có chứ.

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

-Có đường lối rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chẳng những có rồi mà không phải một đường.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

-Một là chúng ta biết Giang Kinh Hà nhận được mục. Hai là mục đã có sào huyết bí mật ở đây thì khi gây án tại nơi khác nhất định cũng phải có.

Kim Cửu Linh sáng mắt lên đáp :

-Đúng thế. Bất luận tay cao thủ nào gây ra án mạng, đều không khỏi có tập quán đặc biệt mà tập quán đó khó thay đổi.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vì thế tại hạ nghĩ rằng nhất định mục còn có sào huyết ở Nam Hải.

Nam Hải là đất sở tại của Hoa Ngọc Hiên.

Lỗ Thiếu Hoa sáng mắt lên nói :

-Đầu mục ở Nam Hải là Mạnh Vỹ. Mạnh Vỹ trước kia cũng là một anh em theo chân Kim lão tổng. Bây giờ tại hạ có thể bảo y đi kiếm ngay. Khi các vị tới đó không chừng y đã kiếm được rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ ông bạn kêu y đi kiếm giùm được ư ?

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu đáp :

-Mấy năm nay bọn tại hạ vẫn giữ mối liên lạc và bằng một phương pháp cực kỳ mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Phương pháp gì ?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

-Phi cấp truyền thư.

Kim Cửu Linh nói :

-Cũng có thể mục chuẩn bị đưa Tiết Băng tới đó. Chúng ta rượt theo thật lẹ, may ra tóm được mục cũng chưa biết chừng.

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

-Tại hạ sẽ dặn Mạnh Vỹ cuộc điều tra này phải cẩn thận đặc biệt, chớ để xảy ra chuyện rút mây động rừng.

Kim Cửu Linh giục :

-VẬY BÂY GIỜ NGƯỜI VIẾT NGAY MỘT PHONG THƠ ĐI.

Lỗ Thiếu Hoa dạ một tiếng rồi chân bước mau lẹ.

Bỗng nghe Kim Cửu Linh gọi giật lại :

-Còn một chuyện nữa.

Lỗ Thiếu Hoa dừng lại xem hấn dặn gì.

Kim Cửu Linh mỉm cười nhìn hấn hỏi :

-Mỗi tháng người thu của bọn anh em Xà Vương bao nhiêu tiền nộp lệ ?

Lỗ Thiếu Hoa đỏ mặt lên nhưng không dám nói dối. Hấn đáp :

-Tám trăm lạng. Nhưng đó là anh em chia phần cho chứ không phải tại hạ ước thúc họ phải nộp tiền lệ.

Kim Cửu Linh sa sầm nét mặt hỏi :

-NGƯỜI CÓ BIẾT XÀ VƯƠNG LÀ BẠN CỦA LỤC TIỂU PHỤNG KHÔNG ? NGƯỜI CÓ BIẾT BẠN CỦA LỤC TIỂU PHỤNG CŨNG LÀ BẠN CỦA KIM CỬU LINH KHÔNG ?

Lỗ Thiếu Hoa cúi mặt xuống đáp :

-Tại hạ biết rồi. Bắt đầu từ bữa nay tại hạ không thu món tiền đó nữa.

Kim Cửu Linh cười nói :

-Hay lắm ! Cũng từ bữa nay món tiền đó do ta bổ sung cho người.

Lỗ Thiếu Hoa ngơ ngác nhìn hấn bằng cặp mắt đầy vẻ cảm kích. Gã khom lưng thì lễ không nói gì nữa mà bất tất phải nói thêm.

Lục Tiểu Phụng thấy Lỗ Thiếu Hoa đi xa rồi, đột nhiên thở dài nói :

-Bây giờ tại hạ mới biết tại sao người ta bảo lão Kim là tay cao thủ đệ nhất trong sáu tầng cửa cả ba trăm năm nay.

Kim Cửu Linh mỉm cười hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì lão chẳng những biết mua chuộc lòng người mà còn biết cách bán đứng bạn hữu.

Kim Cửu Linh gượng cười hỏi :

-Tại hạ đã bán đứng ai đâu ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Điều này khó nói trước được. Khi nào thì các hạ đi ?

Kim Cửu Linh nói :

-Dĩ nhiên đi ngay bây giờ, còn bất luận việc gì cũng để đó sẽ tính sau.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng tại hạ gặp phải một việc không thể để đó được.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Việc gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ phải đi kiếm ngay Xà Vương.

